

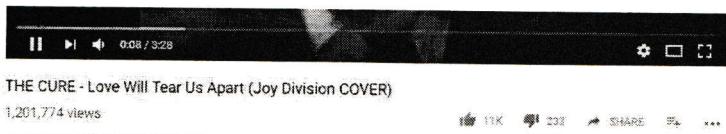
Respect pentru oameni și cărți

KRISTA SZÖCS berlin

– iar introvertiții au ieșit din casă –

NEMIRA

sunt un om al exceselor. dacă îmi place un anumit fel de mâncare, mănânc până mă dezgustă. dacă îmi place o pereche de pantaloni, o port până se decolorează. la muzică e puțin altfel. pot asculta oricât și oricând the cure just like heaven și joy division love will tear us apart, chiar dacă sunt, probabil, melodiile pe care smith și curtis le-au urât cel mai mult. am învățat să le cânt la orgă. fac asta de aproape doi ani. sunt singurele melodii care mi-au ieșit. sunt și singurele pe care știu că nu o să le uit. nu în următorii doi ani.

**zgomotul din capul meu nu
seamănă nici acum cu cel
de afară
nu e muzica pe care o pot
tolera
și sunt singura
care stă în picioare
în camera plină de oameni**

preluarea liniștii
un obiect uitat
o nouă idee de abandon
și ventilația aerului mai mare
de cât viteza cu care încerc
să încintez spre jesi

de câte detalii e nevoie să pot ajunge pe străzile negre?

luminile laserelor
mi-au trasat contururi greșite
strălucesc

sunt un om al exceselor în relații. când ies cu cineva, indiferent că e doar apropiere, vreau să fim împreună zi și noapte. să dormim, să mâncăm împreună, să-i trec mâna prin păr de o mie de ori. să simt cum se întinde, cum se îngrașă și se lipește de cap. *dacă vei fi o persoană pozitivă și entuziasmată, oamenii vor dori să-și petreacă timpul cu tine.*

sunt lucruri care rămân

mai mult decât

pot ignora

ar fi fost doar întâmplări dacă

în jurul lor

n-ar fi existat nume și trăsături

desenate

stângaci pe un pliant

degetele trecute simplu peste frunte
gesturile tactile necesare apropiерii
sistemele autodefensive devenite agende
care notează orice detaliu afectiv

berlinul luminat noaptea e locul perfect unde

rutina poate fi acoperită cu răbdare

unde frumusețea s-ar mări pe

construcțiile de beton

și întunericul s-ar deosebi

doar când ar ajunge

la glezne

*mă gândesc acum cât de des am închis ochii în ultimii zeci de ani
privind acele fețe de oameni pe care nu le-am putut înțelege. au
devenit ceva insesizabil, un miroș de mucegai cu care te
obișnuiești. și nu îl mai simți. sunt un om al exceselor pentru
că tot ce gândesc este gândit de încă o mie de ori și tot de o mie
de ori îmi cer scuze pentru gândurile mele.*

*basul se aude mai tare în urechea stângă decât în cea dreaptă.
nu știu dacă ritmul tobei e în sincron cu inima sau invers.*

vreau creierul meu să fie mai gol decât pușculița unui copil de
zece ani.

încă nu m-am decis care parte a zilei
e cea mai inutilă
mă gândesc la asta tocmai când
analizez colțul plăcăsitor al camerei

am vrut disciplină și puțin farmec
răbdarea nu funcționează niciodată

am vrut sinceritate palmă pe umăr și o
singură idee de comunitate la fel cum
am vrut păianjenul să nu se aşeze

pe zidurile peste care s-au întins versiunile
îmbunătățite ale prietenilor